

χασα... "Αχ! είναι κακό πράγμα να γερονιά κανείς!
 — Πολύ καλά!—έκανε ο Κοριολός ζαρώνοντας μες στο χέρι
 το τηλεγράφημα. Και τώρα πηγαίνετε!

"Η Γεωτρούδη δεν περίμενε να της το ξαναπεί. 'Ο Κοριολός
 τότε εδούβασε το τηλεγράφημα, ό δέ ανακριτής εξήγησε να τό δη
 και ό ίδιος.

— Παράξενο μου φαίνεται να σας ενδιαφέρει τόσο πολύ το τη-
 λεγράφημα του άνεμου μου!... είπε ό Κοριολός.

— Ένδιαφέρομαι υπερβολικά, κύριε! Είναι ύψιστης σημασίας
 να ξέρετε, άν τον άνεμο σας τον ελεομένηαν ή όχι στον Σαιν—
 Μαρτέν, γιατί πρόκειται να εξαγορεύσω, άν ήθελα να δολοφo-
 νήσουν αυτόν και όχι τον κύριο Μπλοντέλ...

Στά λόγια αυτά ή Μαγδαληνή έβγαλε μιá ζσαωγή φρίκη και
 έγεινε τόσο χλωμή, όσο και ό ίδιος ό Πατριόσις. 'Ο δυστυχι-
 σμένος ό νέος δέχτηκε την υπόθεση του ανακριτή σαν μιá τσεκου-
 ριά στο κεφάλι. Ένοιωσε μιá βουή στ' αυτιά και νόμισε πως
 θά αναλιγοθυμήσει.

"Όσο για τον Κοριολός, απέκλεισε την ιδέα, ότι θά μπορούσε να
 βοηθή άνθρωπος; ν' άπασχοληθή μ' αυτόν τον ζουτουανφό του και
 μοιρολόισε :

— Αυτός είν' ένα πλάσμα άκακο. Ποτέ του δεν άναστατέηχε
 στις έσωτερικές μας διαμάχες, και ποτέ δε χωρίστηκε από τά μοιρολόιανα της μητέ-
 ρας του.

"Ο γιατρός παραπονέθηκε ότι ό ανακρι-
 τής έδειχνε τόση άδιαφορία για έναν άρ-
 ροστο.

— Ξεφρόητε, ότι είνε άσθενής!... είπε.

"Ο ανακριτής δεν είχε βέβαια κανένα έν-
 διαφέρον για τό νέο. Τό εναντίον έπιχε
 ζει με τό σπολό να τον ταράξει, για να μπο-
 ρέση να του βγάλη ζάτι από τό στόμα. Γι'
 αυτό τους έβγαλε όλους έξω, εκτός από τον
 κλητήρα και έμεινε μόνος με τον Πατριόσις,
 ό όποιος έμοιρολόιζε :

— Και γιατί θά βρισκόταν άνθρωπος να
 θέλη να με σκοτώση; Δεν έχω εχθρούς, κύ-
 ριε ανακριτή και δεν γνορίζω κανένα!...

— Πάντα νομίζω πως δεν έχω εχθ-
 ρούς, είπε άποφθεγματικά ό ντ. ντε Μερ-
 τεν, και τη στιγμή άνοήτως που φαναζό-
 μαστε πως είμαστε άσφαλείς, μας έρχεται
 από πίσω τό γόπλημα! Πέστε μου ότι ξε-
 ρετε. Μη φοβάστε αντίποινα από κανένα,
 γιατί έχω θά ένεργήσω με τη μεγαλύτερη
 προσιζακη. "Όλα θά μείνουν μεταξύ μας.
 Έπιπυτευθήτε σε μένα!

"Ο Πατριόσις τότε διηγήθηκε με λεπτο-
 μέρεια τά γεγονότα της νύχτας. Και, όσο μι-
 λούσε, ή υπόθεση του ανακριτή του φα-
 νόταν πιο άληθοφανής και άνατοχιάζε...

"Όταν τέλειωσε, ζήτησε με άγανάτη τον κύριο ντε Μερτεν, ό
 όποιος, τρομορά μπερδεμένος, εξάιδεσε τις φαινοίτες του.

— Και δεν είδατε, αλήθεια, τίποτ' άλλο; ερώτησε ό ανακριτής
 αυ' τηρά. Δεν είχατε, δεν λέω τό θάρρος, να την περιφάρεια. να
 σωθήτε ως στο παραθύρακι, για να δητε τί γινόταν στο ταβάνι;

— Κύριε ανακριτά, είχα χειλοελακτώδες ξυλόιση από τη φρίκη.
 Και άφου μου έλλειπε τό θάρρος, δε μπορούσα βέβαια να έχω
 την ποιέογεια!

"Ο κύριος ντε Μερτεν μόλις ζροτιώταν για να μη δείξη τη
 δυσαρέσκειά του.

— Και άφήσατε να πεθάνη έτσι αυτός ό δυστυχισμένος άν-
 θρωπος;

— Μά, κύριε ανακριτά...

— Αντί για σας!... εξακολούθησε ό δικαστής άγριος. Και,
 άντι για σας!... Γιατί ό άλλος έπιστεψε, χωρίς άλλο, ότι σας
 είχε ζσεμάση, κύριε! Περμίνετε, μη λιγοθυμάτε αυτή τη στι-
 γμή!... Άπανήστε σε όλες μου τις ερωτήσεις... "Όλοι τό ήξευ-
 ραν ότι επρόκειτο να κοιμηθήτε επάνω στο μυλιόαδρο!...

— Μάλιστα, κύριε...

— Είχατε μνη στο ξενοδοξείο, μ' ένα έπίδεσμο στο μέτωπο.
 Και ό Μπλοντέλ πλαγιάζοντας είχε δέσει κι' αυτός ένα μαντήλι
 στο μέτωπο!

— Μάλιστα, κύριε...

— Είσαθε βέβαιος, ότι άκούσατε προφερόμενο τό όνομά σας από
 μιá φωνή που ερχόταν από ψηλά!...

— Μάλιστα, κύριε, και πολύ ευδιάκριτα μάλιστα.

— Περμίνετε!... Είπατε πως στην κατάσταση που βρισκόσα-
 στε, δε μπορούσατε να καταλάβετε τί γίνεταν γύρω σας. Μι-
 λήσατε έν τούτοις για μιá τερατώδη άναπνοή, άνάμεσα στην
 όποιαν είχατε άνοιξει προφερόμενο τό όνομά σας. Είσαθε
 βέβαιος, ότι δεν ήταν ό Μπλοντέλ που σας ερώναζε να τον
 βοηθήσετε;...

— Κύριε, αυτό δεν είνε φυσικό! Εά φώναζε «βοήθεια»,
 δεν θά έπρόφερε τό όνομά μου! Έξέ άλλου τον Μπλοντέλ
 τον εγνωρίζα πολύ λίγο. Δεν θά με φώναζε μόνο με τό βα-
 πτιστικό μου...

Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΛΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΩΝ

"Η λαίμαργία του ποιητού Φιλοξένου. «Θ' άποθάνω!... Τότε
 φέρτε μου να φάγω!...». 'Ο Κάτων περί των λαίμαργων. 'Ο
 δικαστής και οι δύο... άντίδικοι! Κρασί σε... χάπια!... Μεξέ-
 δες από κήμπες και... άρχάνες!... Τ'ε ταξείδι του Άπικίου
 χάρην των άστακών

"Ο ποιητής Φιλοξένος έλάτρευε μέγχο πάθος τά... γράμια! Κάποτε,
 διηρόντα, άπόσσε στις Στρατοεισας, ένα πελοόχο χιαπόδι και τό όποιο
 έμπαρσενος και ζαιεβρόδης μοιαχός τον, άόλοήρο, έντός από τό κε-
 φάλι. Την άλλη μέρα, καθώς ήταν έπύκνο, έπαθε από γαστροικά, και ό
 γαστός, τον όποιο εζάλειος για τό τον δη, τον βήγξε σε καλά χάλια.

— Φιλοξένε, τοδ είπα, έαν έχης καμιά επέγροια υπόθεση, φρό-
 νησε να την κανόνισες, γιατί δε σου μένον ποιά άρα ωςε ζωής...

— Δεν έχω καμιά έκχορηγή υπόθεση, απήρησε ό Φιλοξένος. Τά
 ποιήματά μου, δόξα τώ Θεώ, τά έχω τελειώσει!... Άς μου φέρον, λοι-
 πόδ, όμ... έπαύσεσθε από τό χιαπόδι... να τό άποτελειώσω κι' αυτό!...

Ροιούσαν κάποτε τον Κάτων γιατί δεν ήθελε να σπυδθή με κάποιον
 λαίμαργο που, έν τούτοις, επίζητοσε τη φίλιά του.

— Γιατί δε μ' άκούσαν, απήρησε ό Κά-
 τον, ό άνθρωπος που έχων σπυδίζοκο... από ξενι-
 πτο άλ' τό μυαλό τους!

— Κύριε δικαστικέ σύμβουλε, ποσοίος κά-
 ποτε μιá μαρκορία έναν φίλο της δικαστικό
 τον όποιον είχε προσκαλέσει, σε δείπνο, ποιά
 κρηά ποσιμάς, τό Μπροντό ή τό Μπιοζόφ;

— Ητοιγώς κρηά μου δεν ποσιό τά σας
 άπαιτήσε, είπαν ό δικαστικός σύμβουλος. 'Η
 υπόθεσις αυτή μ' ενδιαφέρει τόσο, ώστε πά-
 ρονε εξετάζω τοίς δύο άντιώς... ά ρ ι τ ι δ ι κ ο υ ς ε
 και' άπιπυροίσιον, κι' αναβάλλο διαρκώς την
 εζόδιαν της άποφάσεως!...

Σε κάποιον μπροζή προσέγγισαν μετά τό έπ-
 πνον σταγόνια.

— Εξοσιώσι, είπατε αυτός προς τον άφι-
 τοιτώσι τον, σπυδίζον έα δεκτικώσι τό πύτι με
 τά σταγόνια, δεν σπυδίζω να πίνωσι το κρηά
 μου... σε χάλια!...

"Ίδοι τώρα και ένας προσιότιπος λιγώδης:
 Στά τέλειαια τον ζροόνα—ποιά τό 1789 δη-
 λιάδι—ό άποφρόμος Αλάντι προμειροσε άπ'όλους
 τοίς μεσέδες τίς... κήμπες και τίς... ά-
 σήγες!

Τό προίτρο άρως ήνε ότι δεν ήχοιτο από τά καταβροζήθη μόνον
 τά άρδη αυτά ζόφια. Έρροσιόν τά μεταδίδι τά έκρηγία ζοίσιον τον
 και στός ζροσιόσι τον. 'Οποριώτι σ. γ. άνι τό τά τούτη καιτις άσά-
 χης ήταν σμυσιόν... φιλοσοφικότιος και... άκαλιότιμοσιος από τίς
 προίγρες.

Κατώθοισε μάλιστα να πείση και κάποιον προσιή τον κρηά τά κα-
 ταβροζήθη και αυτή άσήγες!...

Την εποχή του αυτοκρατορος Τηβρόσιον, ζόσιε στη Γρόμη ένας πάμ-
 πλιονος και έσωματικά φιλόδοτος ποιήτις όνομαζόμενος Άπίσιος. 'Ο
 Άπίσιος αυτός ήταν τρομορά λαίμαργος.

Για την καλιά του εξόδενε μηδόδη ποιά κάθε ζροόνο... 'Ο Άθή-
 λιος διηρόντι τό έξέξ άπέδοτο σριζικό με την επυροβλοκή του αυτή
 λαίμαργος:

"'Ο Άπίσιος ήμνε στη Μοριότορη, μιá πόλη της Καρπαν'ας, ή έποία
 έχημζετο για τοίς έταμοσιόσι άσινακόσι της. 'Ο κοιλιοδοιός μας, που
 ήτοστιν ιδιαιτέρα άδυναμία στα βάλιασι, έτεζέτιτο σριδέν άποσλοικικά
 με άσινακόσι πληροπότιάς τονς άσοβόσιαια.

Οι άσινακοί της Μοριότορης ήσαν άνώγειον τον της Σπύρτης, καθώς
 και τός της Αλεξανδρίας άκόρη... Μά μιá έμιας κάποιος φίλος τον
 έπληροφόρησε τον Άπίσιο ότι σε κάτι παράλια της Άφροίης επήσαν
 άσινακοί ποιά μεγαλίτησι και ποιά καλίτησι από τοίς της Μοριότορης.
 'Ο Άπίσιος τότε ζροίσι να ζοση όστι μιá μέρα, έαβρίβωθη σε ένα
 καράβι και... τοβήγξε για τά μαρζοιά αυτά άρχαιοτακά παράλια. Μόλις
 έβησεν εκεί, γότινα μάλιστα από μιá μεγάλη βαλασσοεισάχη, οι ύβηριτίς
 φροάδες που είχαν πληροφορηθή έν τώ μεταξί τον σποσί της έπι-
 σοκίγροσε τον έκκατιγοζό ταξόδοιτον, έπολιόκισαν τό ζροσί τον, κοι-
 βαλιόσιαι τον ως δεσφιατα διακόσις έτημζίδης άσινακόσι.

— Δεν έχετε μεγαλίτησι; τοίς ερώτησε ό Άπίσιος μό-
 λις τοίς είδε.

— Όχι... Αίτιοί είνε από τοίς άσισασιότιος άσινακόσι τον τόποι
 μας!...

"Ο Άπίσιος έκκατιόγισσε. Οι άσινακοί αυτοί δεν ήσαν άξιοι
 της φήμης τον. Έοσιώγη λοιπό προς τον κυβερνήτη του καραβιού
 και τον διάταξε να επισοιόγη άσινακόσι στη Μοριότορη!...

(Άζολουθεσι)